

Đời Chỉ Đẹp Những Khi Còn Dàng Dở

Anh cầm bàn tay em, em không chịu giật lại...Kìa cuối trời em thấy: mây bay và mây bay...

Bàn tay em trong anh, lần đầu tiên em nhỉ? Bàn tay anh vừa chỉ...kìa, mây bay cuối trời!

Anh nói như nói chơi, mà...thật lòng em ạ! Em, thấy không biển cả, biển tình không thước đo!

Em ơi em là thơ...mà thơ thì vô tận, mà thơ thì thương lắm...nên đời mới nên thơ!

Tình yêu như giấc mơ...

Cầm tay em anh nói. Tình yêu có tiếng gọi đó là tiếng trái tim!

Đóa bạch hường vì em nở vào mỗi buổi sáng. Anh nhớ áo dài trắng, áo em thời nữ sinh...

Nước non mình hòa bình sao thanh bình chưa có? Hoa hường trắng cứ nở, bao giờ...hoa hường hồng?

Bao giờ em lấy chồng? Năm em mười bảy tuổi? Những đám mây đang đuổi...con thuyền em sang ngang!

*Mây bay về Dran. Mây bay qua Ngoạn Mục. Buổi chiều Cà Beu
khóc: Xe lửa đâu mất rồi?*

Tất cả đều xa xôi. Cầm tay em trong mộng...cứ tưởng trong đời sống...đời đẹp lắm như Thơ!

Trần Văn Lệ